

Zakaj nima drevje kralja?

Spisal Janko Polák.

klanjalo se je drevje k drevesu in si zaželelo kralja. Dolgo je ugibalo, preden je ugenilo, da bi pristojala kraljevska krona najlepše hrastu. Toda zaman so bile vse prošnje. Hrastu ni bilo do časti.

„Pretrdo srce imam!... Naveličali bi se me!... Bolje je, da ne poizkušamo!... Izberite si koga drugega!...“ je govoril hrast.

Drevje pa se je posvetovalo iznova. Nagnilo se je do lipa. Zaman so bile vse prošnje. Lipi ni bilo do časti.

„Premehko srce imam!... Tudi zmožnosti nimam!... Izpremenilo se je marsikaj!... Jaz pa menim živeti kot sem živel dosedaj... Izberite si koga drugega!...“ je govorila lipa.

Drevje je zborovalo iznova.

„Meni se vidi,“ se oglasi smreka po dolgem posvetovanju, „da bi trnje rado sprejelo našo ponudbo.“

„Poizkusimo!... Poizkusimo!...“

In zašumelo je čez dol in breg.

„Rado sprejemem vašo ponudbo!... Vladalo bom resno, a pravično!...“ je odgovorilo trnje, in drevje mu je izročilo kraljevsko krono.

„Živi, naš kralj!“

Drevje je zabučalo. In bučanje je hitelo čez dol in breg.

Trnje pa je zavladelo. Izprva je vladalo pravično. Škoda, da ne dolgo. Kmalu je pozabilo prisege in obljube. Končno pa je jelo teptati vse pravične naredbe. — Tožbe so se kopičile. In vstajati so jeli nezadovoljneži. Zaman jih je preganjalo in morilo trnje že v njihovi najnežnejši mladosti. Najkrepkejši so le dorasli.

In dospel je dan maščevanja. Boj je bil vroč. Težko se je ločilo trnje od krone, a moralo se je.

In od takrat je drevje brez kralja.

Res se ščepiri trnje še sedaj povsod rado. Pozabiti ne more svoje nekdanje moči.

Zašumela v vetru je poljana . . .

*Zašumela v vetru je poljana,
zašumel je tihi gaj;
na poljani je tožila ptica,
ker odšel je rajski maj.*

*Zašumelo v vetriču je žito,
klanjal se je žitni klas . . .
Ptička hvalo je žgolela
za prelepi letni čas . . .*

Borisov.

